

Носталгия по бъдещето

от Боби Петров

Съдържание:

1. Мила Ти.....	3
2. Карл	4
3. Да опитомиш градска самодива	6
4. Домашна джинджинада	8
5. Романс а ла Славейков	9
6. За Чарли	11
7. Събота сутрин по обяд	14
8. Заблудата.....	17
9. Държа те под око.....	19
10. Квантово привличане.....	21
11. Бели косъмчета	22
12. Градски мираж	23
13. Сънува	24
14. Космическа илюзия.....	25
15. Пречистване	26

1. Мила Ти

Мила Ти,

Ние с теб може би не се познаваме, макар да го чувствам по друг начин. Реално аз може и да не съм те виждал, нито пък ти мен. Но това може и да не е така. Не, днес няма да пиша разказ за това как те срещам, тъй като уви, не съм го направил. Пиша ти, за да ти кажа, че снощи те сънувах. И то не за пръв път. Сънувах те и ти беше прекрасна – по онзи начин, който неведнъж ме е карал да се усмихвам и да желая да съм по-близо до теб. Не помня какво се случи съвсем в съня, но няма и значение – просто защото това е сън. Всъщност ти пиша, за да ти кажа, че ми липсваш. Трябваше ми доста време, за да го осъзная, но ето – казах го. Липсваш ми, а дори не съм сигурен, че те познавам. Един вид „носталгия по бъдещето“ – израз, който напоследък ми се струва, че използвам доста често, пък било то и не в реалността.

Днес си говорих с една стена. Знаеш ли, научих много от нея – научих много за себе си. Именно тази стена ме накара да осъзная, че имам нужда да си тук. Не за друго, ами защото смятам (нямам как да знам със сигурност все пак), че, ако си наблизо, ще се чувствам много по-добре и по-истински – ще бъда по-добрата версия на себе си. А може и да се бъркам, макар да ме съмнява. Ако ти си наоколо, ще се вслушвам във всеки твой смях, ще виждам всяка твоя усмивка и ти никога няма да си ми достатъчна – като любим аромат, който си спомняш от детството и който никога не ти стига, защото ти носи емоции, напоени със спомени.

Знам, че това писмо е изключително банално. Знам и че най-вероятно никога няма да го прочетеш. Знам обаче и че аз имам нужда да го напиша и да го изпратя в малка бутилка – просто защото алтернативата би била да си мълча, а ми омръзана.

Моля те, ако четеш това, усмихни се. Пък после ми изпрати тази усмивка обратно.

Твой,
Аз

2. Карл

В една хубава квартира в идеален център на столицата живееше Карл, който родом беше от някакво забутано градче в Германия. Майка му пееше йодлерски песни, а баща му събираше редки пощенски марки с ликовите на генерали от Втората световна война.

Карл работеше като бизнес консултант в собствена агенция. Беше избрал България за свой настоящ дом, тъй като му харесваше това, че тук всички са влюбени в акцента му и смешният начин, по който говореше български, печелеше сравнително лесни пари, животът беше някак по-спокоен и, разбира се, обожаваше българските жени.

И, като всички други, Карл живееше в низ от кожени дни. Нали знаеш, от ония, в които още от сутринта влизаш в кожения костюм и слагаш маската. Банално е, ама трябва да си свикнал/а вече с това, че обичам клишетата.

Кожените дни на Карл включваха оперативка сутрин с неговите служители, няколко срещи преди обяд, после вкусни традиционно български гозби (предпочиташе баницата пред всички наденици на света), а следобядът беше времето, в което разписваше документи, съставяше анализи и правеше всички други неща, които си представяш един консултант да прави.

Сега беше вторник. Карл излезе от квартирата си (знаеш ли, май беше някъде по Шишман) и се запъти към офиса на агенцията си (който нямам идея къде точно се намираше...) и по пътя видя една девойка. Точно негов тип, ако може изобщо да се каже, че той имаше определен тип. Нямаше как да не я заговори (клишетата, нали помниш?)

„Здраве-и-те“ – българският му не беше толкова лош, колкото човек би предположил.

„Здравейте“ – усмихна се дамата.

„Триабвасе да в-и каза „здрасти“, мног-о сте хубав...ъм, хубава!“ – и се изчерви заради допуснатата грешка.

„Ах, благодаря Ви, господине!“ – засмя се тя. Истината е, че момичето имаше доста лоша сутрин и този разговор ѝ се стори по-скоро приятен, отколкото притеснителен.

„Как се каз-ват-е?“ – попита Карл.

„Рая.“

„О! Ка-то Рай! Heavenly!“ – засмя се нашият герой. Сега беше неин ред да се изчерви.

И продължиха да си говорят, размениха телефоните си и се уговориха да се видят за по пиетие. Денят и на двамата продължи прекрасно след тази случка.

Сега беше сряда. Карл се събуди и беше прекалено усмихнат (ако има такова понятие) – още го държаша положителните емоции от срещата с момичето. Взе решение днес да не бъде поредният кожен ден. Ето защо просто се изправи и отиде направо да измие зъбите си, без изобщо да се замисли да облече кожата си. Разхождаше се гол, прозрачен и истински, така

както го беше родила любимата му майка – не, не германската йодлерка, а душевната му майка... или пък тук вече прекалих? Потърпи още малко.

Изпи кафето си, което уж трябваше да се изсипе на земята поради липсата на физическо тяло, а то просто изчезваше в нищото, и реши, че ще излезе да се разходи – така и така е невидим, без кожа, та нямаше нужда дори да се облича.

Излезе, започна да върви под слънчевите лъчи и бавно, но неусетно започна да се разтваря във въздуха. Съвсем беше забравил, че кожата му е единственото нещо, което го държи цял (или по-скоро физически). Няколко минути му трябваша, за да се изпари напълно и да бъде погълнат от софийската атмосфера. В смисъл наистина, не си измислям! Казах ти да почакаш още малко...

Лошото на завършека на тази история е, че Рая не видя повече Карл и това я натъжаваше, а той всъщност беше около нея постоянно, до края на дните й.

3. Да опитомиш градска самодива

Гледай сега, опитвал ли си да опитомиш самодива? Е, аз опитах. Чакай да ти разкажа.

Беше сряда вечер, а както знаем сряда е малкият петък и човек излиза да се почерпи, така, среднисто един вид. Аз не правя изключение.

Бях в един симпатичен бар с мастилени стени и, докато пиех, видях една мацка. Баси, колко от историите ми започват така, чак ме е срам... Та видях я аз, ама и тя ме видя. Пък взехме, че се поусмихвахме малко един на друг, от пиене на пиене, та от крак на крак, после от лаф на лаф и накрая от целувка на целувка и нали... вкъщи.

Беше доста приятно, абсолютно, ама само това ще ти кажа, че нали възпитание, знаеш как е.

И докато я гледах сутринта как се протяга нещо в мен трепна. Ох, добре, кво да те правя, нека ти разкажа супер накратко – косата ѝ се спускаше по голите ѝ рамене, а ръцете ѝ се опъваха във въздуха под сутрешните лъчи. Нослето ѝ беше от онези симпатичните, дето очакваш всеки момент да накарат човека срещу теб да кихне, а то не се случва и това го поддържа в един непрестанен момент на сладко изражение, което просто няма как да не е съпроводено с усмивка, сещаш се нали? Протягаше се, а беше още гола. Няма да ти разказвам повече за нея, не щото няма кво да ти кажа, напротив, просто не е правилно от моя страна. После се изправи, сложи набързо една моя тениска и отиде да се измие, а аз седях проснат в леглото, полу-завит, и се хилех като глупак.

Ама пък беше хубава сутрин, няма кво да се лъжем.

Та чаках я да се върне от банята и си мислих всякакви неща и по някаква причина се сетих за нещо, което бях чел предните дни. Нещо свързано със самодивите.

Четох, че тия прекрасни създания имали неземна красота – ами според мен и моята мацка имаше, окей. Четох, че те можели да накарат всеки момък да се разтопи само като го гледали – тя и без да ме гледа аз се разтапах в продължение на едни 12-тина часа, брои се. Четох, че контролирали природата и можели да парализират момците – сигурен съм, че, ако тя си тръгне ей сега, аз нямаше да имам силите да стана от това легло и щях да се удавя в реки от собствените си сълзи (окей де, прекалих малко, ама стига и ти с тая критика).

Ами изводът беше само един – девойката, която си припяваше в момента в банята, беше моята градска самодива. Сто процента. Не сто, ами триста!

Така... какво още пишеше? Пишеше, че, за да опитомиш някоя самодива, да я направиш своя един вид, трябва да вземеш нещо нейно – силите ѝ се криели в дрехите, аксесоарите и принадлежностите ѝ.

Мислих ги тия неща, а после станах набързо, нахлузих дънките си, взех нейните дрехи и ги бутнах набързо под леглото. После отново легнах и наивно я зачаках със самодоволната си усмивка – сега щеше да е моя! За постоянно!

Да де, ама не съвсем... тя се върна от банята, започна да се оглежда, не видя дрехите си, лицето ѝ се изкриви и се развика. После почна да оглежда стаята, погледна и под леглото, взе набързо всичко, облече се и, продължавайки да крещи, ми вкара такъв прав в носа, че съм щастлив, че лицето ми е още цяло. Тръшна всички врати зад себе си и повече не я видях.

Обаче пък си забрави часовника. И аз все още ходя в оня бар, всяка вечер при това, с часовника ѝ в джоба ми, очаквайки да я видя и да си я върна... поне за още една нощ.

4. Домашна джинджинада

Когато черният балон се понесе из стаята, Алек осъзна, че отнякъде става течение. Пусна връвчицата на новия си надут приятел, който преди около половин час се беше материализирал в ръцете му, и отиде да затвори прозореца. Извършвайки последното действие, той погледна неволно към улицата – разбираш много добре, че не зависеше от него, навик беше.

На тротоара под прозореца видя една фигура – дамска, стройна, в гръб. Хареса му – походката, черната коса, структурата, всичко. И започна да фантазира за момичето – да, беше момиче, нямаше как да е жена на възраст повече от 2-3-4-5 години по-голяма от неговата собствена. Представяше си сини очи, после си представи правилни черти на лицето. Представи си усмивката, която го накара да потръпне. Представи си всичко. Представи си дори как разговаря с нея, как я разсмява, а нали знаеш какво става като разсмейеш една жена?

Представи си всичко това само по фигурата на едно случайно момиче, минаващо под прозореца му в този момент. Не, че беше „фантазьор“, добре, признавам, тази дума е много тъпа – не, той просто живееше в непрестанна калопсия – представяше си всичко около себе си по по-красив начин отколкото то всъщност беше. Вманиачаваше се по красиви детайли, които липсваха. Истината, драги ми слушателю, е, че момичето беше симпатично, но нямаше нищо общо с това, което Алек си представяше. Той просто имаше нужда да вижда хубавото, тъй като усещаше, че самият той е потъмнял, като балона си.

Балонът. С него започна историята. Сега той вече беше залепен за тавана и нищо на света не можеше да го накара да слезе. Нито връвчицата, нито Алек, нито друг, по-светъл балон, минаващ под прозореца му.

Алек спусна щорите и в стаята рязко се смрачи. После отиде до бюрото си, взе лампата, която намери снощи в един антикварен магазин, потърка я и от нея излезе един джин. Алек го помоли да му разкаже виц, за да се поразведри малко и джинът го стори – шегата донесе усмивка, нищо повече. След това помоли за една бутилка джин. Съществото усети иронията, засмя се и му я материализира. Това беше третото желание, което Алек имаше право да направи. Обаче се помоли за четвърто – джинът да му каже поне едно наздраве.

Сега нашият герой даваше потъмнялото си аз в компанията на джин и джин, докато джинът разказваше вицове под влиянието на бутилката джин.

Домашна джинджинада.

5. Романс а ла Славейков

Той, героят ни, се разхождаше из софийските улици в една неделна вечер, когато навън тъкмо бе спряло да вали, а нощта почти бе покрила тротоарите с тъмата си, оставяйки атмосферата някак приятна, въпреки прокрадващия се хлад от настъпилата есен.

Той, беше по-скоро симпатичен, макар да не искаше да си го признае и, в момента, нямаше цел – вървеше и се оглеждаше, сякаш търсеше нещо. А в стомаха му, или всъщност някъде вътре в него, но ние реално не можем да преценим от кой точно орган идва, се беше стаило онова чувство, което му напомняше, че го очаква нещо.

Тя, отново наша героиня, също вървеше по улиците, но се прибираще към дома си. Имаше по-скоро хубав ден, в който се беше срещнала с един от стотиците си познати и приятели, тъй като бе една от онези девойки, които винаги привличаха интереса на околните към себе си.

Тя, беше по-скоро дребна, но в походката, лицето и цялото ѝ същество се четеше някаква особен харизма, която по-късно щеше да накара Него да се влюби по-бързо, от колкото е нужно за размяната на един поглед. Но за това после...

Той, да, отново се връщаме на Него, продължаваше да върви. Просто скитосваше есенните улици на нашата столица, като в момента се намираше някъде около Народния театър. Не искаше да се прибира, защото знаеше как щеше да протече вечерта му – по същия начин като всяка друга негова вечер напоследък – хапване, една изпита бира пред компютъра, музика, може би някой филм, малко ровене в социалките и... сън. И после отново на работа. Но той знаеше, че търси нещо – онова чувство не спираше да му го напомня.

Тя се прибираще, но се прибираще пеша. Имаше нещо в атмосферата наоколо, което я караше да се усмихва. Ето защо просто попиваше влажния въздух с цялото си тяло и вървеше.

Той вече беше на площад Славейков и за секунда се зачуди накъде да продължи. Огледа се, почуди се още малко и взе решение – нямаше да бърза. Седна на пейката до онези двамата поети и им се усмихна. Почти беше сигурен, че и те му се усминаха, но не знаеше дали това не бе някакъв трик, който съзнанието му спретна в сумрака на октомврийската вечер. Сега просто седеше и гледаше в нищото. Наоколо бе странно тихо – нямаше хора, нямаше ги и неприятните книжни търговци, които се бяха покрили от дъжда. Нямаше ги и трамваите, които сякаш бяха разбрали намека и просто не минаваха, за да не вдигат шум и да не попречат на последвалата случка.

Тя беше почти на Солунска, купуваше си малка бутилка вода от една будка, когато усети камъче в кеца си. Да, тя носеше кецове – както може би знаете, перфектните момичета носят кецове... но това е тема на съвсем различен разговор, който може би ще проведем някой друг път.

Тя започна да се оглежда, търсейки място да седне. Наблизо имаше само една пейка. Една пейка, на която в момента седяха две бронзови фигури и един младеж, вперил поглед в мрака. Въздъхна и отиде при момчето. Попита го дали може да седне до него, а той ѝ кимна някак плахо.

Той седеше на една пейка до Нея и беше леко притеснен, тъй като за него силуетът ѝ в полумрака представляваше образа на най-красивото момиче, което беше срещал напоследък. И някак знаеше, че не му се привижда, а тя наистина бе прекрасна. Беше му неудобно, но не можеше да се стърпи да я загледа как сваля своята обувка, някак елегантно. Не успя да отмести поглед и когато видя как Тя се усмихна глуповато, когато усети облекчението.

Погледна я отново и ѝ каза „Здравей“, а тя му отвърна – нещо в него ѝ беше направило впечатление още докато се приближаваше.

Заговориха се. Запознаха се. Посмяха се. Оpozнаха се. Прекараха остатъка от вечерта там, на пейката.

Тя беше приятно изненадана – не очакваше неделата да се развие така.

Той беше доволен – беше търсил тъкмо Нея из влажните улици на София, просто досега не го знаеше.

Всяка история обаче има край. Този ще е щастлив.

Те станаха. Тя му продиктува телефона си. Той се усмихна, записвайки го.

Неловко мълчание. Този път Тя се усмихна. Той събра смелост и се наведе към нея – целуна я.

Пенчо и Петко Славейкови се спогледаха от пейката зад тях, захилиха се някак самодоволно и започнаха да ръкопляскаат.

6. За Чарли

Будеше се само и единствено, когато чуваше звуците на градската среда. Шумът от клаксони, разговори, телевизори и музика – това бяха нещата, които раздвижваха кръвта му. И какво похубаво от това, че живееше в големия град – по този начин той беше буден постоянно.

Разхождаше се, вдишваше автомобилни изпарения и издишваше живот. Вечерите го караха да се чувства добре. Разминаваше се с хора, усмихваше им се, а моментите, в които някой го питаше за посоката, му бяха любими. Не знаеше имената на никой от тези забързани човеци, ала ги обичаше като свои братя и сестри. Всеки един от тях имаше какво да покаже, независимо дали го подозираше, или не.

Викаха му Чарли. Поне докато беше жив. Сега той беше поредният градски призрак – изгарящ за живот, но никога не можещ да го достигне истински. Единственото, което го отличаваше беше това, че обикаляше мръсните улици и се усмихваше всеки път щом чуеше уличната симфония.

Осъден бе да бъде завинаги част от урбанистичния пейзаж, но дори за миг не приемаше това за тегоба.

Вървеше денонощно, общуваше с нищо неподозиращите хора и се усмихваше.

А ти кога за последно видя призрак, който се усмихва?

* * * * *

Чарли беше един от онези персонажи, които винаги ме караха да се чувствам добре. Супер банално, но всяка сутрин го виждах как отива да си купува вестник (макар и да подозирам, че го правеше, за да има причина да говори с продавачката на будката) и се връщаше към блока с чаша кафе от машината в денонощния, докато аз отивах на работа с премрежен поглед и желание да си бъда в леглото.

Запознах се с Чарли в деня, в който се преместих в Лозенец. Тъкмо излизах, за да опозная квартала и да видя къде са ключовите магазин, аптека и алкохолен пункт, когато видях един момък да ми маха от другия край на улицата. В началото се стреснах, щото видимо не го познавах, ама прецених, че няма кво толкова да се случи (все пак живея точно до районното) и му помахах обратно.

Ще ме питаш и как изглежда. Ами средна височина (разбирай метър и седемдесет и нещо), на около 25-30 черна коса, неколкодневна набола брада, а тогава носеше раздърпани дънки, тениска, суичър от секънхенд и кецове – стандартно градско „типче“.

Та той дойде и се запозна с мен, казвайки ми, че се радва да ме види и други такива общи приказки. На въпроса дали сме се виждали ми отговори, че обикновено добрите запознанства започват случайно и просто съм изглеждал по „онзи свеж начин, който все по-рядко се вижда“. Поговорихме малко и някак бях сигурен, че това не е последния път, в който ще го видя.

Така и беше – Чарли стана един от любимите ми хора на тоя бял (на моменти сивкав) свят. Разбира се тогава не знаех, че Чарли е призрак...

* * * * *

Беше една от онези пролетни съботи, в които просто не ти се стои въщи, защото времето е повече от страхотно. Чарли ми звънна и предложи да се разходим – съгласих се веднага.

Взехме по една бира от кварталния магазин и се пуснахме по Раковски (хей, признай си, че това е една от най-готините улици в милата ни столица). Вървахме и водихме всевъзможни разговори, редувайки се при отпиването от бутилките, за да не се получават излишни паузи в диалога.

- Бях на среща снощи.

- Верно? И как беше?

- Не беше лошо. Обаче или тя не знаеше, че е среща, или аз трябва да изчистя паяжините от темите ми за разговор с мацки.

Вървахме и нищо в този момент нямаше значение, освен самото вървене. Слънцето тъкмо беше преминало зенита си, разбирай, че часът минаваше 12 на обяд, а около нас тротоарите се пръскаха по паважите (усети ли тънката шега?). Майки с деца, влюбени двойки, пенсионери с бастуни, талози ученици – София се пробуждаше от гадната зимна хибернация.

- Братле, а какво мислиш за постоянно забързващия се ритъм на живота?

- Не мислиш ли, че това е някак банален въпрос и концепция?

- Не те попитах това...

- Да, извинявай. Ами харесва ми. Ужасно много ми харесва. Чувствам се страшно жив в такава среда – приеми ме за риба, а хората наоколо – за океан.

- Харесва ми сравнението. Понякога ми се иска да погълна града.

“Понякога ми се иска да погълна града.” – толкова месеци по-късно все още не съм съвсем сигурен какво точно би трябвало да означава тази фраза. Подозирам, че е от онези неща, за които всеки намира смисъла сам за себе си. Знам само, че Чарли често повтаряше този израз – искаше ми се да разбера какво той си представя, когато го използва.

- Наскоро си мислих – как ти се струва идеята да си на социална диета?

- Я разясни, не те разбирам?

- Не ти ли се е случвало да разговаряш с толкова интересен събеседник, че, дори и да сте на маса, просто забравяш, че си гладен. Сякаш разговорът е единственото нещо, което може да те нахрани истински.

- Човече, та аз не съм ял от... приблизително два дни.

- Последните два дни сме заедно постоянно, не е ли така?

- Именно.

Минавахме кръстовището с Графа, когато на светофара видяхме най-интересната гледка: майка с малко дете (не повече от 4 годишна възраст); в едната си ръка майката държи ръката на сина си, а в другата – книжка; вървят, а тя му чете; той е забил поглед в небето и попива всяка дума, сякаш опитвайки се да си я представи, сякаш рисува картини в градската синева.

- Помниш ли като беше малък?

- Зависи...

- Кой е най-яркият ти детски спомен?

- Бях вкъщи. Направих си къща от одеало, разстлано между два стола. Стоях „затворен“ и си играех, необезпокояван, понякога четях... разбирай „сричах“. Защо?

- Значи от малък се криеш от света?

- Дай ми една хубава причина защо да не го правя?

- Туше, приятелю, туше...

Крайната ни цел беше Народният. По-скоро пейките в градинката пред него. Стигнахме и се настанихме на едно от дървените съоръжения. Отпихме по веднъж от новите бири, които тъкмо бяхме купили от магазинчето.

- А сега какво?

- Как така?

- Ами ето, събота е, обяд мина, това какво те кара да си мислиш? Ей така, асоциативно – какво е първото нещо, което минава през главата ти в събота в... (поглеждам часовника) дванайсе и двайсе и една?

- Нищо. Абсолютно нищо. Не съм спал тая вечер – слушах колите, минаващи по булеварда.

- Ти си ебати странный тип, казвал ли съм ти го?

- Виж дървото – май е цъфнало. И е толкова зелено. Не ти ли се иска да изживееш поне един ден като дървесно листо? Ще се храниш със слънце, ще слушаш разговорите на хората и ще ги наблюдаваш, а през другото време ще поглъщаш града, почти буквално...

7. Събота сутрин по обяд

Събота е. Шибана събота. Събуждам се, опитвам се да се изправа – тц, болки в тялото и най-вече в главата. Половин час ми трябва, за да се съвзема и да мога да се наддигна от възглавницата. На нощното шкафче седи и ме гледа малко кафяво шишенце. Заеби.

Вдигам и к'во да видя? Стаята ми е обсипана с някакви безформени предмети, скулптури, ако искаш. Материалът ми е непознат, ама напомня на глина. Ама не е точно глина. Някаква слугеста маса, която по някаква причина не се разпада. А формите в стаята са абсурдни – хепто-не-знам-си-колко-и-какви-точно-гълници, които изглеждат сякаш Луцифер се е изходил и е забравил да почисти след себе си.

„'Баси, т'ва ся от къде се появи?! К'ви са тия глупости?!“ – плесвам се по челото и съжалявам за това, болката резонира в главата ми няколко минути.

Ставам от леглото и тръгвам към кенефа - такова, сутрешно и следпийанско да се изповръщам, 'щото знаеш как е. И по пътя, някъде измежду всичките слугогълници, от които човек би предположил, че поне един ще прилича на penis, пък то реално не е така, зървам с периферното си зрение една фигура, която първоначално ме стряска, 'щото изглежда някак нормално. Обръщам се и виждам, че скулптурата е на женско тяло – в цял ръст, право, хубаво. И не е слугесто, не – по-скоро изглежда като да е направено от човешка плът и кожа, ама нали, 'щото е скулптура, всичко е сиво. И пак се плесвам по челото, ама тоя път по-леко. И се приближавам, а по-скоро красивата глава на клетото момиче се завърта и аз падам на задника си.

„Здравей“ – казва скулптурата и се усмихва. Пък видиш ли, к'во като е изкуствена (пък може и да не е), мацката изглежда безумно симпатична.

„Аз... такова... ама ти истинска ли си, или съм още пиян?“

„Не помниш ли?“ – изненадва се тя.

„К'во да помня...“

„Снощи, не помниш ли снощи?“ – леко е разочарована.

„М.. не. Нищичко.“ – опа... май е било интересно.

„Ясно. Виждам, че ти е лошо. Отиди, свърши си там... работата и после ела да си поговорим и да ти разкажа“ – и се усмихва пак и се обръща пак на другата страна и застива безжизнено, както бе стояла допреди няколко минути.

А аз не знам дали халюцинирам – че пия, пия... ама чак пък толкова. Изправам се и, залитайки, тръгвам пак към тоалетната, а главата ми пулсира и не съм сигурен дали е от махмурлука, или от всичките въпроси и мисли за това к'во по дяволите се случи току-що.

Стигам. Отварям вратата и сякаш в магическо екшън комбо се навеждам над тоалетната чиния, повдигам капака и нали... върша работа. И докато тласкам остатъци от евтин алкохол към канала имам проблясъци:

* * * * *

Проблясък 1:

С моя приятел Чарли се виждаме в квартала и решаваме да седнем да пийнем нещо, 'щото все пак е петък. Ама ни мързи да ходим където и да е, та сядаме в една дупка, тука на съседната пряка. Пием, пием, пием и в някакъв момент започваме с нормалните слово- и душе-излияния. Той ми говори за това, че лаят на съседското куче го побърква все повече, а аз – за това, че всъщност се чувствам някак си самотен, ама пък не мога да преценя дали просто не съм в някаква сатурнова... ъм... пропаст.

[Мрак]

Проблясък 2:

Говорим си за мацки и, естествено, проблемите покрай тях.

[Мрак]

Проблясък 3:

Чарли ми разказва нещо, наистина не помня какво точно, чувам в главата си само думите „моята работа“ и „пари“. А пък той не работеше или поне не изглеждаше като да го прави. Обаче има логика да съм чул правилно – все отнякъде трябва да ги вади тия банкноти, с които ме черпи всяка седмица. Сигурно работи нещо супер тайно, знам ли.

[Мрак]

Проблясък 4:

Подава ми едно кафеникаво шишенце и ми казва нещо от типа на, прощавай, ако не е точен цитат: „Ей това ще ти реши проблемите. Ей тва, братле, напоследък е супер хитова субстанция – счупват се да го купуват. Нямам идея какво точно е, ама всички казват, че едва ли не ти дава супер сили и ти позволява да материализираш мислите си. Пробвай го!“ И аз прибирам с недоверие „субстанцията“ в джоба на якето си.

[Мрак]

Проблясък 5:

Вкъщи съм. Пиян на мотика. Не, на търнокоп. Отпивам от шишенцето, ама нещо ме подразва и кихам, а пред мен се появява някакъв слүзоид – ей така, от нищото. Копеле, то ще се окаже, че тая история със супер силите е истинска... а това ще обясни и някои от нещата, които видях тази сутрин... май.

[Мрак]

Проблясък 6:

Стаята е пълна с грозни фигури, а аз съм на четири крака и извайвам човешка форма, сякаш с мисълта си. За референции гледам завидната си галерия със снимки на яки мацки, която събирам може би от цяла вечност и която всъщност е по-скоро жалка и не трябва да се гордея с нея. Фигурата пред мен е някак изящна, ама нещо ѝ липсва, нещо пак съм оплескал, но поради алкохола не мога да преценя точно какво. [*Кратък мрак*] Легнал съм на земята, а скулптурата ми говори – не, водим разговор – за кино, за литература, за музика. Тя е малко по-интелигентна от мен, ама не се притеснявам от това – аз такава съм я направил. А и е хубава. Само дето по едно време най-накрая осъзнавам, че проблемът се крие в това, че не съм успял да докарам цвета на кожата ѝ. [*Кратък мрак*] Тя ме води до леглото, съблича ме, целува ме по челото и ме завива. Казва „Ще се видим утре“, а после отива в ъгъла и застива. И в този момент, освен пиан, съм щастлив... най-накрая.

* * * * *

„Братлеее...“ – помислям си, дърпайки сифона.

Вадя телефона от джоба си, обаждам се на Чарли и му задавам най-важната серия въпроси в тази тъпа събота сутрин по обяд: „Копеле, я кажи к'во по дяволите беше това, което ми даде снощи, от къде го взимаш, колко трае ефекта от него и, евентуално, можеш ли да ми намериш още?“

8. Заблудата

- Здравей, липсваше ми! – казвам иронично сякаш на въздуха и отпивам от питието в чашата си.

Сам съм, в стаята е тъмно, а музиката придава един ненатрапчив, но лирично-неприятен акцент на ситуацията.

Със Заблудата сме стари познайници – навестява ме и ми носи от своята отрова – понякога аз си я поисквам, друг път тя решава, че съм ѝ редовен клиент и затова ще ми прави отстъпки и ще идва в произволни моменти да ме навестява.

- Здравей, как си? – пита ме.

Първия път се срещнах с Нея, когато бях в четвърти клас и бях влюбен. За пръв път. Тя беше от моя клас и бяхме „близки приятели“ – да, сякаш в четвърти клас осъзнаваш какво е това и очакваш да значи нещо. Накратко – аз я питах „Един приятел харесва едно момиче, как според теб да я покани на среща“, а Тя ми отвърна с това, че „стана гадже“ на едно приятелче от квартала, с когото събирахме покемони. Знаеш как е.

- Ами добре съм, ние май отдавна не сме се виждали? – отвръщам ѝ аз с нарастващо заядлив тон.

За втория път прескачам напред и вече сме в гимназията. Тя (да, отново за Нея ще става въпрос, макар този път това да е друга Тя, въпреки че за мен няма значение – Тя е една и винаги ще е с голяма буква, просто лицата ѝ са много) беше ... да, позна, моя близка приятелка. Говорихме си постоянно и често и всичко беше супер, само че Тя имаше приятел. Но пък се раздели с него и тогава моята дилърка се върна. Накратко (версия 2.0) – Тя „отвори“ себе си пред мен и после... се събра с приятеля си, а аз останах с бутилката бира в уста и празно пликче на бюрото.

- А, чак пък отдавна? Не помниш ли тук преди няколко месеца, когато... – спирам да я слушам, нямам сили, а тя сякаш се подсмихва, докато ми отговаря.

Прескачам още малко. Взимам въображаемия молив и пренавивам леко касетата напред, за да не ти доскучае. Сега е преди около година и Тя е чудесна. Аз вече не съм съвсем онзи наивен хлапак и „знам какво искам от живота“. Излизаме честичко и всеки път минава по-добре от предния. И тогава бръкнах в джоба си, намирайки там пликчето, оставено от Заблудата. Не помня обаче да съм го искал. Трето накратко – Тя в момента не е сама и настоява да ме запознае с обекта на обичливите си емоции – май си мисли, че сме приятели или нещо такова.

- Знаеш ли какво? Тръгвай си – не мога да те понасям, ужасна си, не искам да те виждам повече! – най-накрая събирам сили и ѝ казвам, сигурно е от поредната чаша джин.

- Нима не се познаваме отдавна? Как смееш да ми говориш така?

- Именно, защото се познаваме отдавна! Твърде отдавна! Не искам да си около мен, пречиш ми!

Тя също е чудесна. Не, Тя е прекрасна. Кара онова синьо птиче под лъжичката ми денонощно да потрепва с крилца и да припява в тон с идващата есен. Обаче нещо не е както трябва и аз почти го осъзнавам, когато...

- Нима не знаеш, че есента ми е любимият сезон? – казва Заблудата и ми подава ръка, в която виждам едно възголямо пликче. Навикът и той е копеленце и ми казва „Здравей“, взимайки пликчето с лявата ми ръка, докато изхвърля Съзнанието с дясната.

И пак съм щастлив.

9. Държа те под око

Човек би си помислил, че бихме били другаде, ама не – стояхме в един бар. Абсолютно стандартна обстановка. Не само защото това е такъв тип творба, а сякаш, защото всички интересни случки и истории започват именно по този начин. Няма значение сега, дай да ти разказвам.

В бара бяхме и пиехме бира след поредния работен ден. Работен за мен, защото събеседникът ми, Д, е един такъв тип човек, който нямаш идея с какво се занимава. Запознах се с него преди около седмица, случайно, на улицата. Помоли ме да го упътя до най-близкия магазин, за да си купи цигари и един шоколад. Обичал бил шоколад. С лешници. Цели. И докато ми го казваше, зеленоокият му поглед ме гледаше някак налудничаво. Няма значение...

Разказваше ми своята, цитирам „история, която не обхваща толкова дълъг период от живота ми, колкото човек би си помислил“.

Междувременно, на другия край на София, по същото време, една мацка се прибираше към вкъщи, ама беше някак нервна. Кварталът беше един от ония по-крайните, а тя вървеше, потропвайки с токчетата по тъмната улица, заобиколена от кални тротоари.

Бил женен, Д имам предвид, отскоро. Сравнително отскоро.

„Тогава ли почна този тъжен период?“ – питах го, а той ме изгледа ужасно свирепо, не обичал да го прекъсват.

Жена му била от дамите, които са очарователни по свой начин, но не била „нищо особено“. Ей това не го разбирам, не може да не е „нищо особено“, просто защото всеки е особен по свой собствен начин, да точно така, използвах това клише. Аз съм особен с това, че колекционирам гумени патета, Д пък обичаше шоколад с лешници и така нататък. Няма значение...

Дамата беше стигнала входа на блока и си отключваше още по-нервно, едно такова сякаш просто се притеснява или очаква нещо, а не като да я е страх от това, че някой (или нещо) може да я нападне в тоя скапан квартал, особено както има една единствена улична лампа, която от своя страна премигва постоянно и издава ония звуци, от които ти настръхват косъмчетата на ръцете и врата. Отключи си и влезе, качи се в асансьора и се прибра. И зачака.

Влюбен бил, отново за Д говоря, ама един ден нещо се било променило. „Като по филмите стана“, каза ми и се разсмя. Усетил, че любимата му започнала да се отдръпва малко по малко и той не намирал логично обяснение за това. Търпял, опитвал се, ама нещата не отивали на добре.

А на звънеца на апартамента се позвъня и хубавата по някакъв обикновен начин жена се изправи и отвори. Пред нея стоеше мъж, висок, добре сложен, и се усмихваше. И тя се усмихна. Покани го вътре и започнаха да се събличат, ей така, без да кажат нито дума. А нервността в погледа ѝ се беше стопила.

Предполагал бил, че тя му изневерява. Сигурен бил. Питал го как може да е толкова сигурен, а той ми каза, че я бил виждал. Обаче тя не знаела. „Как така?“, питал го, а той ми каза, че не бил наоколо, когато се случвал самия акт, но въпреки това ги виждал. Точно както сега. „Кога сега? Сега сега?!“ – „Да“, каза ми, „Точно като сега“ и се усмихна, а превръзката на окото му се повдигна лекичко и с ужас видях, че отдолу е празно, дупка. Беше едноок, а аз просто си мислих, че се е ударил или де да знам, нещо е станало.

Докато жената и високият мъж се бяха отдали на страсти, достойни за старите еротични, не – направо порно филми, едно самотно зелено око се беше подало от дамската чанта, изоставена на масата и ги гледаше. В този момент, на другия край на София, по лицето на Д, изпод превръзката, се отрони една сълза.

10. Квантово привличане

Обещавам:

Ще науча точно толкова квантова теория, че да проведа следния експеримент:

Ще затворя себе си

и нея

в стая

без прозорци,

без врати.

Само ние двамата

и стаята.

И никой няма да е сигурен

живи ли сме

или не.

Само ние –

ние ще знаем:

ще се наблюдаваме

един друг

и ще показваме среден пръст

на Шрьодингер

и котката му.

Привличайки се,

аз и тя,

един към друг

в онази стая

без прозорци,

без врати.

11. Бели косъмчета

бели косъмчета
по брадата ми –
нервни следи,
напомнящи за друго време.
виждам ги,
оглеждам ги,
отскубвам ги,
изхвърлям ги,
измивам се,
оформям се,
поглеждам се,
виждам не себе си
виждам теб,
прокарала пръсти
по брадата ми,
по лицето ми,
по мен –
засмяна,
щастлива,
шегуваща се,
обичаща ме,
моя.
после избърсвам запотеното огледало
и теб те няма,
тоест има те,
но не при мен,
сама си
може би
в леглото си,
някъде из София,
някъде далеч,
някъде в света.
отказвам да се обръсна –
ще те изчакам
да се върнеш,
да ме погледнеш,
да се усмихнеш,
да ме обичаш,
отново.

12. Градски мираж

един кец
пред другия,
стъпка по стъпка
по сивите павета.
приближавам се,
виждам те
в далечината.
стъпка след стъпка
образът примигва,
размазва се,
отмива се
от прашния вятър.
нима си градски мираж
или може би съзнанието
играе номера?
захождам бавно,
устремено.
кецът е развързан
и настъпвам връзката,
спъвам се и падам.
изправям стреснат поглед
почти веднага,
но ти не си вече там –
виждам само сянка,
моята собствена
мрачна
сянка.

13. Сънува

от малък сънува
всеки път щом затвори очи,
всяка вечер
сънува.

сънува кошмари,
сънува и радости,
сънува понякога щастие,
и невероятности,
и премеждия,
и любви,
и себе си,
и другите,
как лети също сънува,
сънува света,
сънува всичко,
всяка вечер
сънува.

порасна
и продължи да сънува.
всяка вечер щом легне,
заспива пак сам
и просто сънува.
ето обаче
измислил е план:
да продава
тези свои сънища.
сега
всяка вечер
продава.

цената би питал
каква е?
не е парична,
нито пък стока,
продава своите сънища
на другите,
забравили как се сънува.
продава ги само
срещу малко близост -
така всяка вечер
до някой заспива.

14. Космическа илюзия

тя е най-красивата илюзия
в тази част на видимия Космос.
посягам да я хвана за ръка –
проблясък, малкият Голям взрив,
образът ѝ се размазва
и изчезва в мрака на нощното небе.
Мираж.
онзи Мираж, със спомена за който
заспивам всяка нощ.

А Вселената продължава да расте,
надува своя атомен балон.
не, че за мен има значение –
илюзията си е илюзия.

или не съвсем?

15. Пречистване

градът не спи,
градът е болен.
прахта е неговата кръв,
улиците са му вени,
клаксоните са стенания,
нима не чуваш?
ние сме непредсказуеми,
човешки вирус.
вървим напред,
назад се движим,
влизаме,
излизаме,
влачим се,
общуваме,
спяваме се в тротоари,
спим или се храним,
работим или пием,
обичаме се
и се караме,
забавляваме се
и шофираме,
подхранваме стенанията
със черно злато.
а мъглата,
тя е с цвят на прашно мляко,
гъста и със мирис на тъга,
тя е бяла
като бели кръвни телца.
бори се с заразата,
вече пети ден.